

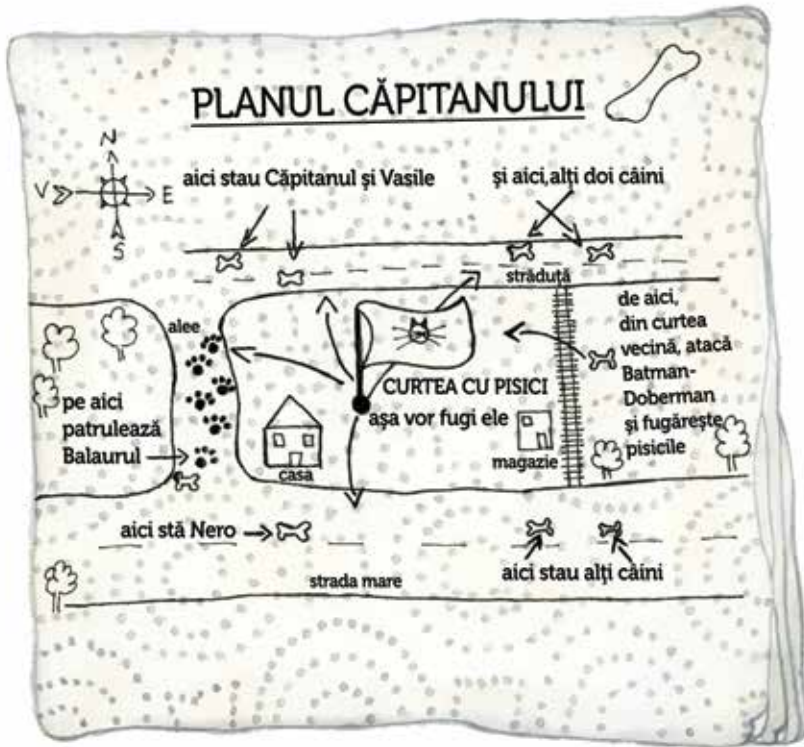
CAPITOLUL 19

Cozi de pisică

Dacă ai fi privit în lungul străzii, tot ce-ai fi văzut ar fi fost niște câini ce se scărpinau alene în soarele potolit al amiezii: erau Vasile și Căpitanul, care păzeau gardul dinspre străduță al curții cu pisici. Fusesse nevoie de un plan al Căpitanului ca să aranjeze toate cum se cuvine și tot ce mai trebuia acuma era să se dea semnalul de atac. Batman-Doberman, cel mai agil săritor al gardurilor, își făcea încălzirea într-o curte învecinată. Nero dădea târcoale gardului, de pe altă stradă, și se întreba dacă nu cumva atacă prea devreme, dacă n-ar trebui să aștepte să mai vină și alte pisici. Dar să vedem care era planul.

Totul era pus la punct. Batman-Doberman avea să sară în curte pe nepusă masă și să fugărească pisicile, iar ele vor fugi peste garduri direct în colții celorlalți. Mai era un mic amănunt, ceva ce nu reușiseră să descopere – și din cauza asta amânau atacul. Nu reușiseră să-și dea seama *câte* pisici erau de fapt în curte. Deocamdată aveau doar estimarea lui Nero. Nu-i vorbă că nu-l credeau, dar știau că uneori șoricarul avea tendința să exagereze lucrurile.

Căpitanul făcu semn unui domn coțofană care își făcea de lucru în timp ce pândea și aștepta să se răcească niște cartofi prăjiți lăsați pe-o masă în curtea de peste drum.

Își ceru scuze că-l deranjează și-i trezi curiozitatea Domnului Coțofană, întrebându-l:

— Cum am putea afla și noi cam câte pisici sunt în curtea asta de vizavi?

— Vi le număr eu, se oferi binevoitor Domnul Coțofană, abandonând cartofii prăjiți pentru o misiune care i se părea destul de interesantă. Hm! O să aibă ce povesti diseară acasă!

Căpitanul dădu ocol curții ca să anunțe că aflase că înăuntru se găseau 16 mâțe – ceea ce se dovedea destul de rezonabil – după care se duse la Batman-Doberman:

— În trei minute, asaltul!

— De-abia aștept! se bucură Batman-Doberman. Să nu te superi pe mine, da' eu nu înțeleg de ce nu facem invers: în loc să așteptăm ca pisicile să fugă și să le încolțim pe stradă... nu era mai bine să sărim toți deodată în curte, fiecare pe la un colț, și să le prindem în capcană?

Căpitanul râse și dădu din cap:

— Ei, da... Da' asta înseamnă să dăm buzna-n curtea aia, de parcă ar fi a noastră... nu-i prea frumos, nu?

— Mda, recunosc Batman-Doberman.

— Și-n plus, îi zise discret Căpitanul... tu nu te gândești că Nero n-ar putea sări gardul? Ai inima să-l lași pe dinafară... tocmai *pe el*?

Căpitanul se grăbi înapoi în stradă, la locul lui. Se apropia momentul atacului.

În curte se strânseseră, să fim corecți, 17 mâțe, cu tot cu Kent și cu Carolina. E drept însă că Domnul Coțofană nu avusese cum să numere decât 16, deoarece Kent încă mai zăbovea în magazie, clocind un plan de răzbunare împotriva Carolinei.

Dar cum întârzia să apară fie și un pui de idee genială, plictisit să tot lânzezească în magazie, Kent se hotărî să lase totul pe seama inspirației de moment și scoase nasul afară.

În aceeași clipă, Batman-Doberman sări gardul drept în mijlocul adunării pisicești, lătrând fioros și scrâșnind îngrozitor din dinți.

Despre ce-a urmat aş putea povesti o seară-ntreagă (o seară de-aceea de toamnă târzie, când cerul se întunecă încet-încet, asfinţitul contopindu-se cu fumul ce se ridică precum o perdea, şi-n care miroase a nuci şi a struguri stafidiţi rămaşi uitaţi în vie). Aş putea s-o povestesc ca pe o epopée, ca pe o manevră militară, ca pe o încheştare şi o ciocnire între două civilizaţii sau ca pe o comedie... Dar nu. Vă daţi seama şi singuri... Dintre cele 16 pisici, 12 au sărit gardul în direcţii diferite. Dintre cele patru rămase, două s-au căţărat într-un pom, una s-a refugiat în casă (e vorba de Carolina), iar cealaltă a rămas fără jumătate de coadă. Dintre 12 pisici care au fugit peste gard, şapte nu s-au ales decât cu sperietura. Dintre celelalte, două s-au întors acasă cu blana găurită (pe una o prinsese Balaurul, şi pe cealaltă, Vasile), una fără vârful cozii (o prinsese Căpitanul) şi alta, fără vreo douăzeci de smocuri de blană (Batman-Doberman a urmărit-o peste gard). Mai rămânea una, pe care Nero o luase prizonieră şi-o încolţise într-o cutie poştală.

Ei, nu meritase? Pe bune că da!...

Domnul Papuzek şi Domnul Vrabie tocmai erau în vizită la Juan Alberto când auziră, cale de vreo trei străzi depărtare, un tă răboi nemaipomenit, cu miorlăituri sfâşietoare şi cu lătrături de câini.

— Ce-o fi? sări repede Domnul Vrabie. Hai să vedem!

Domnul Papuzek, în care curiozitatea se lupta cu prudenţa, şovăi o vreme, dar văzându-l pe Domnul Vrabie tot înfoiat şi plin de neastâmpăr, îşi zise că nu putea să-şi lase prietenul singur şi porni cu el. Juan Alberto rămase în urma lor, plângându-şi soarta care-l ţintuia într-o curte închisă.